

uden at det er lykkedes at faa dem førte igennem. Nu stunder det jo mod Foraaret, det mærke vi heroppe i Landstinget ved Finansloven og lange Dagsordener og lange Møder, og vi mærke det ogsaa paa enkelte andre Ting. Dette Lovforslag vil jeg ogsaa kalde saadan en lille Foraarsplante, der er kommen herop, ikke fordi den har Foraarsduft — tværtimod, det har alt for meget, der minder om den tunge Vinterhaand, der lægger sig isnende over de Forhaabninger, som i Aar og flere Aar tilforn ere blevne vakte hos forskellige Statsfunktionærer om, at der dog endelig vilde blive taget Hensyn til de Krav, som de Aar efter Aar have fremsat, og som Lovgivningsmagten for enkelte Etaters Vedkommende til Dels har anerkendt. Jeg vil her minde om Lovforslaget om Underofficerernes Lønninger, som nu har ligget i Folketinget fra forrige Aar, uden at man har hørt noget til det, skønt det den Gang hed sig, at Ministrene og Udvalget endog vare enige derom. Nu har Regeringen paa Grund af de Forhold, der i det hele taget foreligge, fremsat et Forslag om Dyrtdistillæg, der gaar saa vidt, at dog en Del af de Funktionærer, der falde ind under de saakaldte lavere Lønningsskasser, vilde faa Andel deri. I Stedet derfor fremsættes der nu i sidste Øjeblik her et Forslag om at give, ikke et Dyrtdistillæg, men et Lønningstillæg. Det skal være det Surrogat, der skal hjælpe lige over for alt det øvrige, hjælpe til, at Statsfunktionærene skulle finde sig i, at nu ogsaa dette Aar gaar, uden at de faa noget.

Ser man saa hen til, hvorledes det er formuleret, viser det sig, at en hel Etat ikke er tagen i Betragtning, og at det stopper vilkaarlig ved 1500 Kr., paa samme Tid, som man maa erkende, at forskellige Statsfunktionærer, der have 1800 à 2,000 Kr., netop ere i højere Grad trængende, fordi de ere i den Alder, at de ere gifte i Modsætning til de yngste, der nylig ere ansatte og derfor, i alt Fald for en Dels Vedkommende, maa formodes ikke at være gifte. Det er det første, som springer i Øjnene, og dernæst det, at det vilkaarlig stopper op ved de 25 Aar. Jeg kan fuldstændig slutte mig til den højteærede Ministers Betragtning over dette Spørgsmaal, og jeg finder, at der absolut fra Landstingets Side bør gøres en Ændring med Hensyn til denne Aldersgrænse. Skal der endelig stoppes op, fordi de ikke ere blevne gamle nok, skønt de have haft det smaat i alle de Aar, der ere gaaede,

skulle de absolut være ældre, saa lad os dog ikke stoppe med Hensyn til de gifte, som ere under 25 Aar, men lad Ordet ugifte blive indsat i Bestemmelsen om de 25 Aar. Endelig forekommer det mig, at Landstinget absolut maa gaa højere op med Lønningssatserne. Der bliver sagt, at der ikke er Tid til det. Det blev udtalt her af en æret Kollega forleden Dag, at Landstinget er parat til at gøre Lønningsslovene færdige allesammen, hvis de kom herop, paa een Dag. Jeg tror derfor ogsaa, at Folketinget med god Villie maa kunne strække sig noget videre, end det har gjort. Vil man øve Retfærdighed, tror jeg, at der absolut maa gaas højere, at Landstinget maa indsætte en Bestemmelse om, at Lønningstillæget ydes til Lønninger paa indtil 2,000 eller 2,100 Kr. Regeringsforslaget gik til 2,500 Kr., efter min Mening paa ingen Maade for højt, men vi leve paa en Tid, hvor der skal pranges lidt. Nu siger Folketinget 1,500 Kr. og Regeringen 2,500 Kr., kunne vi saa ikke sige 2,000 Kr. og se at blive enige om, at det skal være det Maksimum, vi stoppe ved? Jeg glædede mig over at høre den ærede Indleder udtale, at selv om Tiden er knap, ville vi dog faa Tid til i et Udvalg at fremsætte de Ønsker, der fra forskellige Sider ere komne frem, hurtig at søge Sagen fremmet og saa endelig forsøge at faa Folketinget til at indrømme, at der ved dette Lovforslag ikke er gjort Ret og Skel paa den Maade, som de Funktionærer, der have Krav paa Understøttelse, i det hele taget kunne kræve.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kred (Madsen-Mygdal) talte noget om Landbrugets betrængte Stilling: Nu turde de ikke komme hjem — ja, det sagde han ikke, naa, saa vil jeg sige det — uden at have noget til Landbruget, naar de samtidig maatte sige, at de derimod havde givet en Lønningsforhøjelse. Ja, det kan være, at Landbruget vedblivende er i Nødstilstand, og at der er stærk Trang til f. Eks. at faa de Skattelove, som der har været saa megen Tale om, fremmede. Hvis Skyld det bliver, om det ikke lykkes at faa dem gennemførte, skal jeg ikke nærmere komme ind paa, men jeg synes, at det var Synd, om de mange Tusinde Statsfunktionærer skulle lide derunder, at fordi den ene Klasse af Befolkningen ikke kan faa sine Krav fuldt ud tilfredsstillede, skulle de andre heller ikke have noget. Jeg vil derfor meget anbefale til dette høje Tings Velvillie, at vi strække os ikke saa lidt videre end det foreliggende Lov-